

KÖZÖS TÁVOLSÁG

végül az utolsó üzenetemtől könnyebbült meg,
mert előbb egy hetet adtam, hogy feldolgozza
az érdektelenségem, azelőtt persze más volt,
más voltam, rossz lett volna egyedül, verset írtam
neki, pedig ő akart annyira költő lenni, mégsem írt
egy sort, egy sort se hozzám, csak elégedetten
bújt, csapkodta a fenekem és bámulta a mellem,
pedig zavar, ha a testem piszkálják főzés közben,
azt mondta majd megír, megért engem, és hittük,
hogym valóban lesz türelmünk egymás életéhez,
hiszen olyan átláthatatlan párhuzamaink vannak,
mondta, mert az ő apja halott, az enyém elhagyott,
még amikor mi egymástól messze írni tanultunk
padra, füzetbe, aztán láttuk milyenek az igazi
lelki szegények, *de jó, hogy egymásra találtunk,*
így ilyen, ennyire sorsszerűen, és volt kedve eljönni
velem a szanatóriumhoz, bár tudta, hogy nem
viszem be anyához, kint várt, megült egy padon,
arra gondolt, aki szülte, a tőle való távolságra,
és kilépve az ajtón még azt hittem, akarom,
olyan hamar benedvesedek tőled, mondtam,
válaszul a mosolyára, de aztán nem vettem fel
a telefont, nem feleltem többet az üzeneteire,
és sohasem érezhettük meg, milyen az ujjain,
vagy milyen is lenne, ha belém merítkezne